

המביא גם פרק שני גימין

יח.

עין משפט
נר מצוה

בד א טור שו"ע אה"ע
 סי' קס סעיף ד:
בה ג מ"י סי' אה"ע
 גירוסה הלכה יח
 סמג עשן ד טוש"ע אה"ע
 סימן י' סעיף א:
בו ג מ"י ס"ט מהלכות
 שמיטה הלכה יג סמג
 גלאון רפ"ט טוש"ע ח"מ סי'
 קס סעיף א אה"ע סי' קא
 סעי' אן:
בז ד מ"י שם הלכה יח
 טוש"ע שם סעיף טו:
בח ג מ"י סי' אה"ע
 מהלכה הלכה ג סמג
 עשן ד טוש"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בט ג מ"י שם הלכה יח

פסקי רי"ד (המשך)

וקצקה וקצה אע"פ
 נפגמה ומימתינו נזכר
 במלוח משנת העמוד
 (בדק"ף) על כחובת לא
 לוגיינבן מיד אלה
 ולמנותות ולחלץ כל זמן
 תובעו לא קירנב לא
 גוש ומ"ה אינה משמטת
 ורד סבר משתפומה הפרע
 וקצקה וקצה והשאר תתבעם
 בדק"ן אז השאר לא יגוש
 משמטת אבל כפימה
 ודוד לא בא בעיני
 למגיבי שרא השתא לא
 מנותות אינה ורצה כרבנן
 דאמרי כ"פ אשנטי זיוותי
 (כתובות 10:)
 שפיעתה קצת מחכרתה
 ידעין של זה מנות
 הלכך אם לא תתבעם
 בדק"ן על השאר לא קירנב
 ביה לא יגוש ואם לא
 שרשן משמטת זיוותי
 נכששו תחכבה ותהיה
 ציונותן מן מ"ה בעי
 ותריווהו ממה קירנב
 ושמואל סבר כ"ן פרימ
 בלחלץ כ"ן בופסא בלחלץ
 בלחלץ רעהו דבעי לבנות
 תחכבה וקירנב ביה לא
 יגוש ומשמטת ותניא
 תחכה דרב ותניא כותיה
 דהניא וכיון שמואל
 תתריווהו הדינן לכל
 דרב ושמואל הלכה
 שמואל דתניא: אמר
 כ"ד דימי מה מעשב ביה
 נוכחיהם ביום ותנחמיה
 כליליה אזי כחובת נכתב
 ביום ותנחמיה כליליה. פי'
 הלכבה תנחמיה ביה די'
 ואצ"ל לא תנחמיה כליליה
 (כתובת) [כתב] דימי
 מעשב ביה אצ"ל
 שקדמה כתבה לחתימה
 אין ככ כלום דחייבה
 משה פסק דין ב' איתותי
 ואצ"ל לא תנחמיה כליליה
 אין ככ כלום דחייבה
 נכתב ביום ותנחמיה
 כליליה כתובתה מני משת
 כינס חשוד (חייב וזה
 כ"ן מאתיס שפוט) לא
 ואצ"ל דלא איתתם שטרא
 ותיקיעו וכו' (השבר)
 כינסתה לחופה הוה אז
 תתקיעו כתבה לחתימה
 אין ככ כלום דהיה מני
 שפוט איתתה שנכתב
 ביום ותנחמיה כליליה
 תתנחמיה שאין שעבודת תלוי
 בחתימתה העירם
 ששעתה תקנין שאם העיר
 נכסיו לשמוע על קצ'
 אורבן ביטול וכו' נכתב
 ששטנר על אייר מניסן קנה
 ששטנר הנכסים ואם מוכר
 השטנר יכל שמוען אלא
 מניסן הלך אם קדמה
 ותנחמיה כליליה שטרלי לא
 שטר מלתה שרצה להקנות
 איהרה סמירת השטר יכל
 קנה קנין שאע"פ שרא
 פה לא טרפא ממשעבד
 אין כחובתם שטרא אלא
 תנחמיה שטר דמפני לא

וְאֵנָחִיָּה בְּכִסְתִּיהָ מֵאֵי פִּירֶשׁ בְּקוּנְטֶרֶס מֵהַ הוֹעִילוּ חֲכָמִים
בְּתִקְנָתָם בִּין לְעִינֵי וְזוֹת בִּין לְעִינֵי פִירוֹת דְּטֹרֶפָה
לְקוֹחוֹת מִיּוֹם הַכְּתִיבָה אַע"ג לְדַלֵּיל אֲמֵר רִישׁ לְקִישׁ דִּישׁ לְצַלֵּל פִּירוֹת
עַד שַׁעַת חֲמִימָה^א הִכָּא מוֹדֵה דִּישׁ לְצַלֵּל פִּירוֹת עַד שַׁעַת נִתְּמָה^ב בִּין
דְּלִי מִפִּיִּסָּה תִּפְיִים וּמִיּוֹר הוּא
דְּגִיטִין הַבִּזְאֵן מִמַּדְיָנָה הִים דְּפִירֶשׁ
בְּקוּנְטֶרֶס לְתַרְוּוּיָהּ פִּרְךָ קֶלֶת
קֶשָׁה דְּלִמְנָה לֹא יִפְסֵד מִשַּׁעַת חֲמִימָה
לְרִישׁ לְקִישׁ כִּיּוֹן שֶׁאֵם הֵיטָה אֲזָלוּ הֵי
מִגְרָשָׁה לְאַחֲרָה וְעוֹד קֶשָׁה לְרִישׁ דְּמָה
הוֹעִילוּ חֲכָמִים בְּתִקְנָתָם מִשַּׁמַּע
דֶּה־שֶׁמֶל אִיכָּא לְמִיחָשׁ כִּאֲזָלוּ לֹא הֵי
בֹו זְמַן וְהָ אִינוּ דְּבִזְאֵן בֹו זְמַן מוֹשָׁשִׁים
שֶׁלֹּא מִפְּסִיד הָאֵשָׁה וְחִשָּׁשׁ דֶּה־כָּא לֹא
מִשׁוֹם אֵשָׁה אֲלֵא מִשׁוֹם לְקוֹחוֹת^א
וְנִרְאָה שֶׁרִישׁ דְּתֵי פִירִי לְמֵאן
דְּאִמֶר שֶׁמֶל אִיכָּא אֲזָל לְמֵאן דְּאִמֶר
מִשׁוֹם פִּירִי יִחָא דְּבִזְאֵן מִפְּסִידִין
לְקוֹחוֹת מִשַּׁעַת חֲמִימָה:

הנהו קמא את דהו. פירש
בקונטרס דבעיל לנתיבי
רביה אימת מטא גיטה לידה חמיה
לדענין זנות¹ דנבי לידע שלא בא
לידה ביום הכתוב צו ממ יוכל
לחפות ולומר שמתן לה קודם שזינתה
כמו קודם שתיקנו זמן ואורי² קלא
אית להו כשראין בזמן שזמן הכתיבה
היא קודם המסירה אית ליה קלא
למילתא ומסקי אדעמיהו לידע יום
המסירה ואית ובההוא למה תיקנו
זמן וי"ל ע"י הזמן יש לו קול לפי
שרואים ע"י הזמן שבו שהנתינה אינה
ביום הכתיבה ואית ומאן דלמך משום
בת אחותו בזמן הזה³ למה כותבין
זמן בגיטין דלפי⁴ בזמן הזה משמע
דבעי זמן דתתן (לקמן 97 פו.) ג'
גיטין פסולין וי"ל גזירה שמה יחפה
על צניה ממורים אי נמי מהרה יצנה
בית המקדש א"נ שלא יאמרו זינתה
אחר גירושין ויחזירנה דגרופה שזינתה
מותרת לחזור כדאמרין בפ"ד דטוה
(97 יט.) ג' **השולח** גמ' דאשתי
בו' ודאג ישן איין חוששין. פירש
אע"פ שצריכה להמתין שלשה חדשים
לאו משום דחיישינן שמה בתוך כך
יצא עליה דהא לגט יש איין חוששין
אלא כדאמרין לעיל שמה יאמרו שמי
נשים כחצר כו': **המשליש** גמ'
דאשתי. פירש בקונטרס והוא הלך
לדרכו וזמנא פירש כן אלף ממירי
אפילו הוא צעיר ונקט כך דביימא
המשלים לרבותא דאע"פ שהוא צעיר
מוותרת לינשא מיד ואין חוששים לגט
ישן ולעיל נקט השולח לרבותא דאע"פ
שאינו צעיר צריכה להמתין שלשה
חדשים: **מאימתי** בתובה
משמטת. הא דלמך בריש פ' אע"פ
(כתובות נה.) תנאי כתובה ככתובה
דמי לשביעית השה לר"י מאי איריא

עשה ב"ד חיפוק ליה דלא משמט כתובה ותוספת מידי דהוא אשר
ט אלל מלוה וכ"ש כתובה ותוספת ודוחק לומר דלמילא כרבי יוסי
ו חקפה כתובה לרב או פגמה או זקפה לשמואל דמשמטת נמי תוספת:
קנס קרי ליה קנס אבל באונס יש בו נזשת ופסג: **בזה מעשה**
במו בשטר כדאמרין בכל דוכתא כשעמד בדין דגבי ממשעבדי:
תבז הכתובה בע"ש ולחותמה בזמא"י שבת ואין נכון לעשות כן משום
יחש מידי^ט כדאמרין ב"ב (דף קעג.) אי ידעימו יומא דאקנימו ביה
ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מזומנים לחתום כפרעישתו לעיל:
חישינן

ואוֹתוֹתֶיהָ בְּיָסוּסֶיהָ. יָמִים רַבִּים: דָּאֵי מִפְּיִסָּה. בְּהֵדִיָּה בְּקֻטְוֹת
שְׂבִינִיָּה: סִפְיִים. וְלֹא יִגְרֻסָּה. וְלֹא אִפְיִסָּה וּגְרָסָה וּמִי מִטָּא גִיטָה
לֵילֶדָה הוּא דֹאגְרָסָה: לֹא מִקְדִּים כּו'. לֹא רִגְלִי לִנְמִעַבַּד הִכִּי לֹאנּוּחִי
לְבִי: מִקְדִּימָה דְּרִיזִין דְּלֹא יִחַל לֵיהּ בְּגִירוּשָׁין פּוֹרְעוֹת הוּא לְגִזְיָה וְלֹא מִקְדִּים
לְבִי: ^א מָה וְעֵלְיוֹ חֲלִימִים בְּתַנְקָן.

בִּצֵן לַעֲנִין ⁽⁶⁾ פִּירוֹת בֵּין לַעֲנִין זֹנוֹת
הִטְרַפְרָפָה לְקוֹחוֹת מֵיּוֹם הַכְּתִיבָה: **קֵלָה**
אִיּוֹת לָהֶן. וּבֵין לַעֲנִין זֹנוֹת וּבֵין לַעֲנִין
פִּירוֹת בְּעִיָּה לֵאמֹר רָאִיָּה אִימַת
מִטָּחָה גִּיטָה לִידָה: **מֵאִימַת מוֹנִין**
לִגְלוּגָה. חֲדָשִׁים שֶׁהָאֵשׁ הִרְכָּה
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: **ג'** נָשִׁים בָּחֹרִים אֲהֵם. שֶׁל
אֵלֶּם אִי שְׁפִירָה לִים וּמִכָּר שֶׁנִּי גִיטָה
לְשִׁמֵּי נָשִׁיו בּוֹ בִּיּוֹם אֵלֶּם שׁוּבָה קִדְּם
לְלוֹא כְּתִיבְתוֹ חֲדָשׁ וּלְשִׁמּוֹחַל זֶה תִּינָשׂא
בְּצִי אֵלֶם שֶׁרָאוּ שֶׁנִּתְגַּרְשׁוּ בִּיּוֹם אִי:
גִּטָּה יֵשׁ. לְקַמֵּן (דף עט:): תִּינָשׂא
דִּלְדִּין אֵלֶם מִגִּרָשׁ בְּגִטָּה יֵשׁ וְאִחֶיהָ גִּטָּה
יֵשׁוּן כֹּל שֶׁנִּתְיַחֵד עִמָּה מֵאַחֵר שֶׁכְּתִיבוֹ
לְפָנֶיךָ וְעַמָּה שֶׁמָּה יֵאמְרוּ גִיטָה קוֹדֶם
לְבִלְיוֹנָה (ט) שֶׁמָּה תִּתְחַבֵּר וְתִלְכֵּךְ בֵּין
הַגִּטָּה קִדְּם וּבְזֹנוֹת נִתְעַבְּרָה: **הַמְשָׁלֵשׁ**.

[illegible][illegible]

לדאן תוספת כתובה משמטת משום דתנאי כתובה ככתובה דמי והוי
שכיר והקפת החנות לאיכא מ"ד במסכת שביעית (פ"י מ"ה) דלא מ
דפליג התם ואמר דמשמט וגרלה לר"י דהא דקאמר לשביעית היינו שפ
אונם קנם ופתוי. קנם הוא מוציא שם רע ומשום דלית ביה א
בית דין נכתב ביום בו'. דמשעת פסק דין איכא קל
אף כתובה נכתבת ביום ונחתמת בל"ה. יש מקומות שנוהגין
תוספת דלמלא לית ליה קלא' ומיהו היכא דקנו מנייה' ליכא
כתובו ויומא דלקנימו ביה: **אבר** עוסקין באותו ענין בשיר. דא

בבו רל ואמור חכמים אין אדם פוטור את אשתו בנט ישן גידיה שמא אמרו גיטה קודם לבנה וינתו לאחור ימן אימור אשתו קודם ויכלתו ותבערו וכיון שאין מחגרתה בנט ישן רל וחישישן שדעת תרביה ויכ"ז איש ישמא בא וילנה חושש לגרשה בא דהא אמרו א' את נגרשה ב' ואלה שחולל גט לאשתו ונתתה שליח בדרך ג' חדשים משגהיג גט לידה צריכה להחמין ג' שהיה אל תיחד פנה. מין מוכיח שאם לא יעיר א' וירצה לגרש את אשתו בנט כנסתה ב' ואלה תיחדהו פנה אל מניחיה אותו לגרש ב' וחישישן פנה מתיחדה עמה: ר"ל תורה שדשואל אל תתנו לה אלא לאחר ג' חדשים משעת נתינתה לה מותרת להנשא מיד ולגט ישן עמה: ר' בהנא דרבי אביי שביד משעת נתינתה ב' פנה ורונא ברי דרבי יוחישע שביד משעת יאומתו מאמר תרביה משמטת ב' אמר משמטת ותקורו ושדשואל אמר במה אצ"פ א'.

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עה:]; (ב) יצמות
מב, (ג) [לקמן עו:];
(ד) "ב"מ יט:]; (ה) גדפו"ר
דיבור מה הועילו הוא קודם
ד"ה לא מקדים ועי' תוס'
ד"ה ואנחיה בריסמה,
(ו) [דברים טו:],

הגהות הב"ח

(א) ד"ה מאימתי תהא
קטורה ששאר:
(ב) ד"ה גט יסן וכו' קודם
לנדה כלומר ששאר:
(ג) ד"ה גט יסן וכו' קודם
לנדה כלומר ששאר:
(ד) ד"ה גט יסן וכו' קודם
לנדה כלומר ששאר:

מוסף תוספות

א. וכוין שכן לא מוקדם
הוא וכוין טרפה, הנימ'
הוא יושב תורה לנרשה
מעתה, אבל רש"י.
ז. שלא גמר דברתו
לגרשה, רש"י, א. שלא
מחורף לקוחה שלא כדון.
ט. היכי שטלינן
מספק, מוט' רחל"ט.
י. דמיט' למשח
לחפיו, מוט' רחל"ט לעיל.
י"א. דיה שטס, אן חוששין
למחורף נתיירד, רש"י.
י"ב. ושהן נותן דמנה
מאחר שכן שחקול יוצא
שנכתבה כתובה הכל
וידעין אן כתולה היא
שכתובה מאחרים ואם
אלמנה היא שכתובה
מנה, אבל תוספת, עדים
הוא דמפקי קלא כסך
הכתובה, ויש כתובתה
מחובה ויש כתובתה
מופתית, ר"ח. א. בשעת
הכתובה, רש"י.
ט. דמשעת קנין שיעבר
נפשיה, רש"י, א. ויקנין
א. לא את ילד' מ' מדין.

פסקי רי"ד

וגיטת ותבגס: א"ל רבינא
 לרבא תבניה ותבניה
 בכיסיא דא אמיפתא
 נשיס מאי פ"י תבנ
 ותבנו לינהו ואחד
 לתתו לה שמת תתסי
 נעו פ"י הקטשות שביניהן
 ונא תתסיס ותנהו
 וריתא מנורשא אלא משע
 שנתנו מה מה העילוי
 חכמים בתנתם פ"י
 יוחנן מקשה דאמר משום
 חא תתורא דא לר"ל
 האמר דמשעת התיתיה
 מה פירות ואצ"י
 שאיחר נתתה הגט דרבי
 בתותיה זכין לך אמר
 ליה לא מקדו [אמיפתא]
 פ"י פורענות לאתסיש
 אפי' לחוש לך שאין
 אדם עתיד לכתוב
 שפורענות הוא לו ואינו
 תבניה אלא כשהא שרצה
 ליתנו: א"ל רבינא לרב
 אפי' נסין הבאים ממיתת
 אפי' המיתבין ביניהן לא
 משום דעשר מה העילוי
 חכמים בתנתם: א"ל
 ונבנה אלא עילי להו פ"י
 תבניה לאתרי עת איתמי
 משא ניה ליה: אימר
 א"ל חדשיס מותין לגז
 א' חדשיס מותין אפי' צריכה
 להמיר ד שילא תגשר א'
 מאשת תתנה ותרומאל
 מאשת תחביב פ"י
 משעת תחביב תנין
 תתנה עמה ונתן שן ו

(א) נראה דנ"ל פי' כתובה לא קיימא וכו'. (ב) אולי נ"ל משעת כניסה לחופה נחייב ליתן לה מאתים וזו וחילל שיעבורא עליה כו'.